

Chương 13

Đại Biến Tại Hoa Cư

ơi Lục Vũ Lệnh Chủ khát dạng, Bích Nhi bày biện rượu và thức nhắm lên bàn, đoạn cùng Độc Cô Thanh Tùng cả hai ngồi xuống, đối diện nhau.

Nàng khởi đầu câu chuyện, cất tiếng hỏi:

- Thật tình người muốn cho mẹ biết mặt thật của người?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Sao lại không thật? Tôi còn thắc mắc nặng nề về Ngọc Kiếm Tiên Cơ. Biết được những gì về bà ấy rồi, tôi không còn lý do quan hệ dấu chân tướng nữa.

Bích Nhi vừa rót rượu ra chén, vừa thốt:

- Người biết được rồi thì càng đau khổ thêm chứ có ích gì? Tùy người vậy. Trước hết, ta kính người một chén rượu, để chứng tỏ ta thật tâm với người.

Độc Cô Thanh Tùng nâng chén rượu lên nốc cạn. Bích Nhi cũng nâng chén mình cạn theo. Xong, nàng từ từ thuật:

- Ngọc Kiếm Tiên Cơ đẹp như thiên tiên, vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, sau bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ giết chết.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc hỏi:

- Lý do gì Thánh Kiếm Vũ Sĩ tự tay giết vợ?

Bích Nhi đáp:

- Chỉ vì bà ấy bị Cửu Long Thần Ma cưỡng hiếp. Thánh Kiếm Vũ Sĩ tủi nhục, nên hạ sát bà. Giết vợ xong, Thánh Kiếm Vũ Sĩ tìm Cửu Long Thần Ma, không gặp Thần Ma lại gặp ba người con gái của Thần Ma, mà giang hồ gọi là Tuyệt Sơn Tam Nhạn. Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang tất cả ba nàng...

Bích Nhi thốt đến đó, cảm thấy choáng váng mặt mày. Nàng nghe đầu nàng nặng xuống, trời như quay, đất như sụp.

Vừa lúc đó, Quái lão bà họ Lưu xuất hiện bên ngoài song cửa. Bà dừng chân lại nhìn vào trong một chút, đoạn nhanh nhẹn chui qua song, tiếp đến.

Bích Nhi cố giọng gọi to:

- Già ơi! Già ơi! Đừng giết chàng ta nhé!

Độc Cô Thanh Tùng cũng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, chàng biết ngay mình uống phải mê tửu, cấp tốc điều vận ngưng khí nhưng lực bất tùy tâm, không có kết quả gì. Chàng hét to:

- Lục Vũ Lệnh Chủ! Độc Cô Thanh Tùng này còn sống sót được, quyết chẳng dung cho bà đâu!

Bùng! Bùng!

Hai thân xác một nam, một nữ, cùng một lượt, ngã nhào xuống nền.

Quái lão bà họ Lưu cười lên hắc hắc, tỏ vẻ đắc chí vô cùng. Vươn tay ra, bà tát mạnh vào mặt Độc Cô Thanh Tùng mấy tát, bà hần giọng:

- Tiểu tử! Xem ngươi còn ngông cuồng nữa chăng? Tiểu tử định nằm vạ đây chăng?

Bà lại tát thêm mấy tát nữa. Bà lại cười lên hắc hắc.

Một lúc lâu, chừng như bà ta hả dạ lắm.

Bà chưa tiêu được cái chưởng của chàng, đánh vào yếu huyệt của bà tại Lục Vũ Lâm, làm bà ngã gục, bà thấy cần phải tát mấy tát cho sướng tay. Sau cùng, bà cúi xuống bế xốc Bích Nhi, bỏ mặt Độc Cô Thanh Tùng tại chỗ, mang Bích Nhi rời khỏi Bách Hoa Cư.

Bà vừa đi, vừa nhìn lại chàng, hần hộc:

- Nếu không nể Lệnh Chủ, ta biến ngươi thành một tên phế nhân ngay!

Thời khắc trôi qua, Lục Vũ Lệnh Chủ đã lắng dịu nguôi lòng, liền rời Cẩm Cung đến Bách Hoa Cư.

Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng nằm dờ dỗi dưới nền, bà cười thầm, tự thốt:

- Tử Kỳ ca! Hơn mười năm qua, nào có ai biết được mặt thật của Tử Kỳ ca! Hôm nay thì đừng hòng dấu diếm nữa nhé!

Bà bước tới, cúi mình với tay giật vuông khăn bao mặt.

Bà lùi lại nhanh. Một gương mặt hiện ra theo tay giật của bà. Gương mặt một chàng trai chưa đầy mười sáu tuổi thanh tú tuyệt vời.

Lục Vũ Lệnh Chủ rung người lên, bà lùi lại mãi. Bà hét lên:

- Người không phải là Tử Kỳ ca của ta! Liệt Mã Cuồng Sanh không phải là Hàn Ba Kiếm Khách!

Hét lên mấy tiếng bà ngậy người đứng lặng.

Lâu lắm, bà phát lên một tràng cười cuồng loạn, tràng cười như muốn vút tận chín tầng mây, ghê rợn vô cùng. Bà lạnh giọng thốt:

- Người không phải là Hàn Ba Kiếm Khách, người không phải là Độc Cô Tử Kỳ, thì người đáng tội chết? Nhất định phải như vậy!

Bà xoay người một vòng. Một cánh tay theo đà xoay vươn ra, chiếu thẳng xuống ngực Độc Cô Thanh Tùng.

Một câu thét gấp vang lên:

- Chủ nhân! Nương tay cho hần!

Quái lão bà họ Lưu cất tiếng ngăn chặn Lục Vũ Lệnh Chủ.

Lục Vũ Lệnh Chủ thu tay về, lạnh lùng hỏi:

- Già muốn gì?

Quái lão bà đáp:

- Công Chúa yêu cầu chủ nhân tha cho hần.

Lục Vũ Lệnh Chủ ạ lên một tiếng, thốt:

- Hần là ai thế! Hần còn nhỏ tuổi quá, hần không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh đâu!

Quái lão bà gật đầu:

- Đúng như Chủ nhân nghĩ. Tiểu tử không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng hần luyện được kỳ công của Đông Hải Kỳ Tẩu, dù hần không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh, hần vẫn có liên hệ với Liệt Mã Cuồng Sanh.

Lục Vũ Lệnh Chủ gật đầu trầm lặng một lúc, rồi thốt:

- Hần mạo nhận Liệt Mã Cuồng Sanh, mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, ta có tha hần được không?

Quái lão bà không nói gì.

Lục Vũ Lệnh Chủ tiếp:

- Thôi, được rồi! Già hãy gọi Bích Nhi đến đây!

Bước vào Bách Hoa Cư, cử động đầu tiên của Bích Nhi là nhìn Độc Cô Thanh Tùng. Nàng không cần nhìn đến ai khác, mặc dù Lục Vũ Lệnh Chủ có mặt, Lệnh Chủ là mẹ nàng, nàng phải hỏi han sức khỏe trước.

Lục Vũ Lệnh Chủ nghiêm chỉnh nét mặt, hỏi:

- Bích Nhi! Tại sao con cầu tình cho hần! Hần ngang nhiên mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, hần phải chết vì hành động đó, con không biết như vậy sao?

Giọng nói của bà lạnh lùng, cương nghị vô cùng, làm cho Bích Nhi ngao ngán quá. Tuy nhiên, nàng vẫn tha thiết yêu cầu:

- Mẹ! Hần... Hần không phạm tội đối với mẹ!

Lục Vũ Lệnh Chủ sôi giận, tia mắt bùng sát khí, nạt to:

- Câm ngay!

Bà dịu giọng hơn một chút, tiếp:

- Bích Nhi! Con cho là hần vô tội đối với mẹ? Hần phạm vào điều đại kỵ của mẹ, chỉ nội một việc hần mang kiếm đến đây, mẹ cũng khó thứ tha cho hần rồi.

Bích Nhi nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lượt nữa, chừng như cái nhìn đó, tăng can đảm cho nàng, nàng cao giọng thốt:

- Mẹ! Dù cho hần mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, thì mẹ nên bắt tội hần ngay từ lúc hần mới đến, nếu muốn giết hần mẹ giết lúc đó đi, tại sao mẹ tha cho hần, đợi đến bây giờ mới có ý đó?

Lục Vũ Lệnh Chủ biến sắc, trầm lạnh giọng, thốt:

- Bích Nhi! Con thấy hần mày thanh mặt đẹp, con có cảm tình với hần phải không?

Bích Nhi lắc đầu:

- Con không có ý đó đâu! Mẹ nên hiểu rằng, hần có Ngọc kiếm của Tiên Cơ nơi mình, điều đó hần phải có nguyên nhân, mẹ nên lượng tình châm chước, sau này quyết định cũng không muộn gì. Mẹ nghĩ lại đi, mẹ!

Câu nói của Bích Nhi thức tỉnh ngay Lục Vũ Lệnh Chủ, bà cho là nàng có lý, tốt hơn bà phải truy cứu trường hợp, tìm hiểu xa hơn, biết đâu sẽ rất có ích cho bà?

Bà đưa tay vào mình lấy ra một chiếc bình bằng ngọc, khều móng tay lấy một chút phấn được, rắc lên mũi Độc Cô Thanh Tùng, xong bà điểm vào huyệt Kiêu Tinh của chàng.

Dang mê mang, Độc Cô Thanh Tùng nghe một mùi hôi thúi xông vào mũi, bất giác tỉnh lại, nhưng chàng không cử động gì được.

Biết là bị điểm huyệt bất động, chàng cắn hờn hét to:

- Lệnh Chủ hành động nhu thế này là hèn! Lệnh Chủ thật là con người vô sỉ.

Lục Vũ Lệnh Chủ quát:

- Câm ngay!

Bà day qua quái lão bà :

- Tát cho hần mấy tát xem!

Quái lão bà lướt tới như bay, cao giọng thốt:

- Tiểu tử ! Người còn mở miệng buông lời vô lễ với Lệnh Chủ ta sẽ vả người sút quai hàm bây giờ!

Tuy nói thế, quái lão bà đưa tay lên rồi. Một trận mưa tát tay tới tấp vút vào mặt chàng, trong khoảnh khắc gương mặt thanh tú sưng phù lên.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt nẩy lửa nhìn Lục Vũ Lệnh Chủ và Quái lão bà hét lên như cuồng loạn:

- Quái lão bà! Ta làm kẻ bọ người, ta bị các người hành hạ. Được rồi! Cứ giết ta đi, để ta còn sống sót thì Lục Vũ Lâm này sẽ trở thành bình địa.

Lục Vũ Lệnh Chủ mặt lạnh như tiền, day qua Bích Nhi:

- Con xem đó, có thể dung tha hần được không?

Bích Nhi chưa kịp đáp, Lục Vũ Lệnh Chủ hạ lệnh:

- Già đâu, điểm Tam Huyền trọng huyệt của hần lập tức !

Bích Nhi thất sắc hét to:

- Mẹ! Mẹ không nên làm thế!

Nàng nhào tới, chặn Quái lão bà. Nàng liên thanh gọi Lệnh Chủ:

- Mẹ! Con van cầu mẹ một lần, trọn đời con chỉ van cầu mẹ một lần, tha hẩn đi mẹ! Nếu không mẹ sẽ hối tiếc đấy!

Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ cuộc đối thoại giữa hai mẹ con chàng hết sức khẩn trương, nhận thấy cái chết trong đường tơ kẻ tóc chàng ngâm vận công tự giải khai huyết đạo.

Lục Vũ Lệnh Chủ không màng đến lời kêu gọi cầu tình của Bích Nhi, bà trầm giọng hướng về Độc Cô Thanh Tùng:

- Cuồng tiểu tử! Bình sanh bốn Lệnh Chủ không hề hỏi tên họ ai cả. Kẻ nào phạm vào điều cấm kỵ của ta, kẻ đó phải chết ngay, biết tên họ cũng không ích gì! Nhưng hôm nay, ta phá lệ, hỏi ngươi hai điều.

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, chàng tiếp tục vận công giải huyết.

Lục Vũ Lệnh Chủ tiếp hỏi:

- Tại sao ngươi mạo nhận Liệt Mã Cuồng Sanh? Đoạn kiếm gãy của Ngọc Kiếm Tiên Cơ, ngươi nhặt ở đâu mà có?

Chàng vẫn không đáp, bận vận công nhưng trừng mắt nhìn bà.

Lục Vũ Lệnh Chủ lại tiếp:

- Cuồng tiểu tử! Ngoan cố không đáp lời bốn Lệnh Chủ là tự chuốc thêm cái khổ cho mình, chẳng lợi gì đâu!

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi, điểm nhẹ một nụ cười. Lục Vũ Lệnh Chủ cuồng nộ, quát to:

- Già đâu! Đánh! Đánh nữa đi!

Quái lão bà lại bay người tới, giáng hai bạt tay nẩy lửa vào gương mặt đã sưng húp của chàng.

Đầu mặt trắng trở thành màu tím, gây xúc động mạnh cho Bích Nhi. Nàng run người lên, nhưng nàng không biết làm gì hơn, khi người ra lệnh tàn độc lại là mẹ nàng.

Lục Vũ Lệnh Chủ lại hét:

- Cuồng tiểu tử! Ngươi có chịu nói hay không?

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng sắp sửa khai thông các huyết đạo của mình, chàng day mặt qua nơi khác, không màng nghe Lục Vũ Lệnh Chủ, mặc cho bà nói gì thì nói.

Trông vào gương mặt của Lục Vũ Lệnh Chủ, Bích Nhi hoảng sợ, biết bà ta đang lấy thái độ quyết liệt rồi. Không còn cách gì lay chuyển lòng dạ bà được trong lúc đó. Bích Nhi bối rối bước đến gần Độc Cô Thanh Tùng, tha thiết thốt:

- Nói đi! Chịu khó nói đi một tí thôi! Ta cam kết là mẹ sẽ nương tay cho!

Độc Cô Thanh Tùng vẫn nín lặng.

Bỗng! Lục Vũ Lệnh Chủ quay lưng lại, hướng mặt vào Quái lão bà :

- Già ạ, tiểu tử cam chịu chết, vậy già hãy xuống tay đi!

Bích Nhi tuyệt vọng hoàn toàn. Van mẹ, mẹ không xiêu lòng, van Độc Cô Thanh Tùng, chàng không đổi ý.

Nhưng còn nước còn tát, nàng cương quyết cứu Độc Cô Thanh Tùng cho bằng được.

Nàng dờ dòn tâm lý, đòn cuối cùng, cố đánh mạnh vào tình cảm, tình mẫu tử thiêng liêng, dù nàng thừa hiểu Lục Vũ Lệnh Chủ là con người sắt đá, khô khan, đối với nàng cũng như đối với bất kỳ ai, chẳng có điểm nào hiền dịu.

Nàng bay mình qua khung cửa Bách Hoa Cư , vừa chạy vừa thốt vọng vào:

- Mẹ! Từ nay Bích Nhi sẽ không trở lại Lục Vũ Cung, Mẹ cứ giết chàng đi!

Lục Vũ Lệnh Chủ thản nhiên bất động. Bà là con người sắt đá thiết tưởng trên thế gian không còn người thứ hai như bà.

Bà không gọi con gái trở lại, bởi bà nghĩ, nếu gọi Bích Nhi trở lại thì không khác nào thú nhận là bà bị nàng gây chấn động tâm tình mà nhượng bộ.

Tuy nhiên, có lắm lúc vì một tự ái, vì một quyền lợi, mà con người bất buộc phải dấn lên tình cảm, đeo nạ giá băng, chứ thâm tâm vẫn xao xuyến một tình thương, có lẽ Lục Vũ Lệnh Chủ đang trong tình trạng đó.

Bà vẫy tay ngăn chặn Quái lão bà :

- Già thông thả một chút!

Nhìn tà áo rung rung phía sau lưng của Lục Vũ Lệnh Chủ, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ bà dẫn đo giữa tự ái và tình mẫu tử. Giờ đây, chàng hoàn toàn bình phục lại rồi, các huyết đạo khai thông, khí huyết thuận hành, tùy vận chuyển.

Chàng vẫn giả vờ, nằm bất động trên nền gian lâu, chờ xem diễn tiến tình hình.

Bách Hoa Cư, sau khi Bích Nhi thoát đi, chìm trong tử khí nặng nề. Dồn bề im phăng phắt.

Bên ngoài, bầu trời trong sáng, dần dần tối lại. Mây kéo về càng lúc càng dày. Một cơn mưa sắp đổ xuống.

Đột nhiên, Lục Vũ Lệnh Chủ bật cười khanh khách. Giọng cười sắc bén lạnh lùng như châm chít vào tai, gây cảm giác rờn rợn nơi Độc Cô Thanh Tùng.

Bà cười mãi, tròng cười kéo dài như vô tận. Bà vừa cười, vừa cất những bước chân nặng như đeo chì bước ra ngoài Bách Hoa Cư. Bà dừng cười, bà dừng chân tại khung cửa.

Quái lão bà vẫn còn đứng im bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, khoảng cách vừ tầm tay. Đôi mắt quái lão bà chăm chú nhìn chàng, đôi tai chờ nghe lệnh của chủ nhân.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại Quái lão bà xưa kia là tình nhân của Bạch Cốt Thần Ma, chàng nhìn lên gương mặt già nua xấu xí của lão bà, chàng như nửa thương nửa ghét. Thương vì tâm trạng của một người bị tình phụ, ghét vì hoàng cảnh đối lập như thù.

Chàng điểm một nụ cười lạnh. Cửu Âm Thần Công đã dồn sẵn vào tay, chực ứng phó diễn biến liên.

Lục Vũ Lệnh Chủ bỗng gọi:

- Già!

Quái lão bà miệng đáp mà mắt không rời Độc Cô Thanh Tùng:

- Có tôi đây!

- Già thấy sao? Nên giết hần không?

- Tùy Lệnh Chủ định quyết.

Lục Vũ Lệnh Chủ bước đi, xa lằn Bách Hoa Cư. Đột nhiên, bà quay người lại đồng dặc thốt:

- Uy danh Lục Vũ Lệnh Chủ vững lập trên giang hồ hơn mười mấy năm qua, chẳng lẽ vì một Bích Nhi mà bỏ trôi theo giòng nước! Già cứ xuống tay đi!

Độc Cô Thanh Tùng nghe một luồng điện lạnh chạy khắp người chàng, chàng kinh sợ cảm độ của Lục Vũ Lệnh Chủ vô cùng.

Ra lệnh cho Quái lão bà xong. Lục Vũ Lệnh Chủ vút mình đi luôn, tròng cười ghê rợn còn vọng đến gian lầu tòa nhà đá.

Quái lão bà lộ vẻ hung ác vô tưởng, vừa nhìn Độc Cô Thanh Tùng, vừa lẩm nhẩm:

- Bạch Cốt Thần Ma! Hừ! Hừ! Đào ca! Tôi vì Đào ca trừ một tay kinh địch!

Đến lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng mới hiểu rõ Quái lão bà vẫn còn yêu Bạch Cốt Thần Ma mặc dù lão ma đã ruồng rẫy phụ bạc bà.

Bà nhân việc của Lục Vũ Lệnh Chủ, thỏa mãn niềm riêng của bà đối với Bạch Cốt Thần Ma!

Quái lão bà bước tới từ bước một, chậm chậm nghiêm trọng, bà gằn từng tiếng:

- Tiểu tử! Ngày này năm sau, có ai cúng giỗ người chẳng? Tội nghiệt tự mình làm, đừng nên trách ai cả!

Bà đã đến gần Độc Cô Thanh Tùng lắm rồi. Bà do dự một chút.

Rồi nhanh như chớp, bà đưa ngón tay toan chọt vào huyết Huyền Cơ nơi ngực chàng.

Độc Cô Thanh Tùng đã sẵn sàng lắm rồi. Quái lão bà xuất thủ nhanh, chàng còn nhanh hơn, bàn tay tả đưa lên, chụp vào cổ tay quái lão bà, chặn ngay yếu huyết, bàn tay hữu tiếp theo, dùng chiêu thức Thiên Vương Thác Tháp, tung một chưởng vào ngực Quái lão bà.

Bùng!

Quái lão bà họ Lưu kêu oái lên một tiếng, phúng máu miệng thành vòi, đồng thời thân hình bà ta bị bắn bay ngược trở lại, rơi ngoài xa hơn trượng, bật tiếng kêu đánh phịch.

Đôi mắt của bà lồi ra, hai bên mép miệng còn rỉ máu, bà chết, tức khắc, trong cảnh trạng hết sức thê thảm.

Độc Cô Thanh Tùng đã đứng lên liền theo chiêu thế phát xuất nhìn xác chết trước mặt, chàng hừ lạnh một tiếng, đoạn khể nhúng chân một phát.

Bóng trắng bay vèo qua khung cửa, trong thoáng mắt, đã xa Bách Hoa Cư.

Vừa lúc đó một bóng xanh từ phía trước mặt chạy ngược về phía chàng.

Đồn kinh lực vào tay Độc Cô Thanh Tùng nhắm bóng xanh tung mạnh chưởng, đồng thời chàng quát:

- Hôm nay ta quyết đại náo Lục Vũ Cung một phen, cho các người biết oai ta!

Bóng xanh hoảng quá, vội lách mình sang bên, nhường cho chưởng kinh lướt qua, đoạn dừng chân lại.

Độc Cô Thanh Tùng kịp nhìn óng đó, chàng buột miệng kêu lên:

- Bích Nhi! Cô nương không rời Lục Vũ Cung à?

Bích Nhi nhìn chiếc áo trắng của Độc Cô Thanh Tùng thấy có nhiều dấu máu, nàng hấp tấp hỏi:

- Già họ Lưu...?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Cô nương sẽ không thấy mặt bà ấy nữa?

Bích Nhi buông tiếng thở dài, nàng chỉ tay về góc cung Đông Bắc, thốt:

- Người giết chết già Lưu, mẹ sể không dung tha đâu! Mẹ sể tìm người khắp bốn phương trời, trả thù cho già Lưu đó! Long Mã còn tại đại sảnh, hãy vào ngay tìm nó, rồi trốn nhanh lên!

Độc Cô Thanh Tùng bước tới hai bước, cầm tay Bích Nhi, thốt với niềm xúc cảm chân thành:

- Bích cô nương! Cô nương đối với tôi, quá tốt! Ngày nào gặp lại nhau, Độc Cô Thanh Tùng quyết báo đền cho xứng!

Bích Nhi nhìn chàng qua màn lệ, cất giọng rung rung:

- Không! Nhắc đến việc đó làm gì? Kiếp này thì kể như chúng ta vĩnh viễn xa nhau, không mong gì gặp lại nữa đâu. Người đã giết già Lưu người giết chết oai danh của mẹ, mẹ chỉ hiền dịu đối với Hàn Ba Kiếm Khách thôi, còn ra bất cứ ai, mẹ đều lạnh nhạt tàn khốc vô cùng. Người nên thoát đi, người chưa phải là đối thủ của mẹ đâu! Đừng dần dà mà uổng mạng!

Độc Cô Thanh Tùng cảm xúc quá, chàng siết mạnh tay Bích Nhi, cao giọng thốt:

- Nếu đúng như lời cô nương vừa bảo, tuy tôi không có liên quan gì đến cô nương, tôi vẫn thấy có trách nhiệm phần nào trong sự tình ít ra cũng trên phương diện đạo nghĩa.

Chàng tiếp nối với giọng cương quyết:

- Dil Cô nương! Chúng ta trở lại tìm mẹ!

Bích Nhi lắc đầu:

- Không! Không thể được, đừng liều vô ích. Người hãy chạy đi Thoát chết với Tam Huyền trọng huyết kể ra cũng may mắn cho người lắm rồi. Đừng mong còn may mắn nào khác nữa.

- Tại sao Lục Vũ Lệnh Chủ tàn khốc đến độ lạnh lùng ngay với con gái chính mình sanh ra? Ta phải thử xem quả bà ta có như lời Bích Nhi chẳng?

Nghĩ là làm, Độc Cô Thanh Tùng đưa tay tả lên nhanh như chớp, điểm vào Nhuyễn Huyết của Bích Nhi nàng kêu ọ ọ lên một tiếng thân người nhũn ra, đôi chân sụm xuống.

Độc Cô Thanh Tùng vòng tay hứng nàng kịp khởi ngã xuống bể xốc nàng lên.

Chàng dậm chân vọt mình lên không, phi thân bay về góc cung Đông Bắc.

Tuy bị điểm huyết, Bích Nhi còn đủ thần trí, nàng hấp tấp hỏi:

- Người muốn gì thế? Định cướp ta mang đi phải không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Bích Nhi cô nương yên trí đi! Tôi muốn thử xem lòng dạ Lục Vũ Lệnh Chủ có đúng như lời con đã bảo không?

Bích Nhi hừ lạnh:

- Người tưởng người đeo ta thế này, mẹ sẽ nương tay không hạ sát người phải không? Đừng mong như thế! Mẹ đã chết lạnh lương tâm từ mười mấy năm nay rồi, ngay từ ngày Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang mẹ lên Nga Mi sơn, cùng ở đây suốt tháng với nhau. Sau cùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỏ mặc mẹ trong hang sâu. Chỉ vì việc đó, mẹ thù hận Thánh Kiếm Vũ Sĩ, mẹ thù hận đời, thù hận cả thiên hạ. Bất cứ ai mang kiếm như Thánh Kiếm Vũ Sĩ, là mẹ thù ghét lạ, quyết giết cho kỳ được.

Độc Cô Thanh Tùng nghe được chuyện đó, chàng kinh hãi hết sức, vội dừng chân lại.

Vừa lúc đó, một tiếng sấm nổ ngang trời, rền vang lồng lộng, rồi mưa tuôn như thác đổ, cả hia bị mưa dội, ướt đầm cả mình, như gà nhúng nước sắp vật lông.

Đông, Độc Cô Thanh Tùng lo nghĩ đến xuất thần, không nghe mưa gió gì cả.

Chàng hỏi gấp:

- Bích cô nương! Cô nương nói gì đấy? Mẹ cùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ ở chung nhau tại hang sâu Nga Mi Sơn? Ở chung nhau là ở cách nào?

Mưa tạt vào mặt, vào mũi, Bích Nhi khó thở vô cùng, mãi một lúc sau, vuốt nước mưa cho khoả thở xong, nàng thốt:

- Ta đã bảo, Thánh Kiếm Vũ Sĩ căm thù Cửu Long Thần Ma cưỡng hiếp vợ, nên tìm Thần Ma trả hận. Không gặp Cửu Long Thần Ma, lại gặp ba người con gái, Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt hết. Mẹ là người thứ ba, mẹ còn hai người chị nữa.

Nàng dừng lại một chút, mơ buồn cảnh ngộ, đoạn tiếp nói:

- Người tưởng Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang mẹ đi, cùng sống chung cách nào không? Cường hiếp mẹ xem mẹ như trò chơi, dày vò cho thỏa hận, rồi bỏ rơi tại núi sâu.

Độc Cô Thanh Tùng lại ả lên một tiếng. Chàng ngây người nhu pho tượng.

Bỗng nhiên, chàng nhớ lại, lần chàng đến Tàng Long trang tìm Cửu Châu Đại Hiệp, trên tòa lầu đó, chàng đã gặp Cửu Long Thần Ma.

Bên cạnh lão có ba tượng đồng nữ nhân, mặc áo vàng, đỏ, xanh, người áo vàng có phải là Kim Xoa Giáo Chủ không?

Độc Cô Thanh Tùng thấy lòng mình hoang mang vô cùng, bao nhiêu điều bí mật kể tiếp chồng chất lên nhau, chớp choáng, làm chàng không còn hiểu được gì cả.

Chàng nhìn sững Bích Nhi, chàng xuất thần đến độ không hay biết mưa đang trút nước đầm ướt cả người chàng.

Lâu lắm chàng cất tiếng :

- Bích cô nương! ...

Nàng đưa mắt nhìn chàng. Chàng tiếp nói:

- Cô nương là con gái của Thánh Kiếm Vũ Sĩ?

Bích Nhi gật đầu không đáp, nước mắt trào ra, hoà cùng nước mưa, tràn đầy khuôn mặt. Độc Cô Thanh Tùng cố kềm hãm xúc động cho toàn thân ngừng rung chuyển, chàng hỏi tiếp :

- Có phải trước khi bị vi làm nhục trên Nga Mi Sơn, Lệnh Chủ và Hàn Ba Kiếm Khách đã yêu nhau rồi chứ? Chắc vì vậy mà Lệnh Chủ chỉ dành biệt nhãn riêng cho Hàn Ba Kiếm Khách, duy nhất cho Hàn Ba Kiếm Khách phải không? Tôi nghĩ là cả hai rất chung tình với nhau...

Bích Nhi lại gật đầu.

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói:

- Rồi Hàn Ba Kiếm Khách, tự xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh, thành một con người khác lạ, che dấu mặt mày, không cùng một người trong thiên hạ nhìn mặt nhau nữa, kể từ sau ngày Lệnh Chủ bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt mang đi...

Bích Nhi lại gật đầu. Nàng nhấn mạnh:

- Nếu quả thật Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách trá hình, tôi dám quả quyết là, người tráo danh đổi hiệu cũng chính vì việc đó.

Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu rõ việc lắm rồi. Chàng nghĩ:

- Thảo nào mà gia gia chẳng thẹn nhìn Đại thúc? Thì ra nguyên nhân là việc đó.

Rồi, chàng tưởng đến nguồn gốc chàng:

- Còn ta? Ai sanh ta? Theo lời Kim Xoa Giáo Chủ thì Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sanh sản, vậy ai là mẹ ta?

Chàng đột nhiên biến sắc, một ý niệm nảy sinh, táo bạo, chàng bế Bích Nhi vượt qua hoa viên, đến con đường hành lang dài nối liền hai cung mặt tiền với Bách Hoa Cư, chàng chạy theo con đường hành lang đó.

Bích Nhi trông thần sắc của Độc Cô Thanh Tùng, nàng hết sức lấy làm lạ, thấp giọng hỏi:

- Người định làm gì đấy? Người mang ta đi đâu?

Độc Cô Thanh Tùng đáp vu vơ:

- Tôi cũng không biết nữa! Nhưng, tôi thấy ngứa ngáy quá .

Bích Nhi hoảng hồn:

- Người chạy đi kiếm mẹ ta phải không?

Rồi chợt nhớ đến việc gì, Bích Nhi vụt hỏi:

- Vừa rồi, người nói người tên là Độc Cô Thanh Tùng. Vậy người họ Độc Cô?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, rồi lại lắc đầu, chàng thốt:

- Tôi cũng không được rõ nữa, mình thật là Độc Cô hay không. Đại thúc đã cứu tôi từ Vân Vụ Cốc, mang đến Bạch Mã Trang, nhờ người nuôi dưỡng. Đại thúc bảo rằng tôi là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Thốt đến đây, Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười lạnh, tiếp nói:

- Bích cô nương! Nếu lời Đại thúc đúng sự thật, thì cô nương là chị của tôi, hay em của tôi?

Bích Nhi mở tròn đôi mắt:

- Lại có việc như vậy à? Ngoại công, Cửu Long Thần Ma, có ba người tất cả. Ba người đều bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ cưỡng hiếp như nhau, ba người cùng bị mang đến Nga Mi Sơn, ở riêng biệt một người một động, suốt thời gian một tháng. Thánh Kiếm Vũ Sĩ không yêu gì ba người, chỉ làm thế để trả thù Cửu Long Thần Ma đã cưỡng hiếp Ngọc Kiếm Tiên Cơ. Người biết mẹ mình là ai không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Cả cha lẫn mẹ, tôi không hề gặp mặt lần nào, thì còn biết là ai nữa?

Chàng thay đổi ý kiến:

- Bích cô nương! Giờ thì tôi nghĩ rằng không nên ây náo loạn tại Lục Vũ Cung nữa. Tôi phải rời đi ngay! Còn cô nương, cô nương định đi đâu?

Độc Cô Thanh Tùng vỗ nhẹ lên lưng nàng, giải khai huyết đạo.

Bích Nhi rời vòng tay Độc Cô Thanh Tùng, đứng xuống, nắm cánh tay chàng, thốt:

- Đi theo ta!

Nàng đi trước, Độc Cô Thanh Tùng theo sau. Cả hai đi chưa được ba trường đường, bỗng nghe tiếng thanh la nổi lên vang dậy, kế tiếp bốn Lục Y thiếu nữ xuất hiện ở đầu hành lang, đi trước Lục Vũ Lệnh Chủ theo sau.

Bà biến sắc trông thấy Bích Nhi cùng Độc Cô Thanh Tùng hiệp nhau lại một nơi, đôi mắt bà ngời lên sát khí.

Bích Nhi day đầu lại, dặn dò Độc Cô Thanh Tùng:

- Thanh Tùng ca! Cẩn thận đấy nhé, nguy hiểm vô cùng!

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó không còn muốn đối địch với Lục Vũ Lệnh Chủ như kẻ thù nữa, chàng bối rối chưa biết phải làm sao, nghe Bích Nhi bảo thế, vội hỏi:

- Tôi phải làm sao đây? Đối phó với tư cách nào?

Chàng bước gấp tới, gần Bích Nhi hơn, chàng vượt qua mặt nàng chặn phía trước, thâm tâm định tìm kế thoát đi.

Còn cách cả hai độ ba trường đường. Lục Vũ Lệnh Chủ dừng chân lại, bà cao giọng phát lên tràng cười, âm thanh rợn lạnh như từ lúc nào, bà thốt:

- Tiểu tử! Người cùng Bích Nhi làm những việc đáng khen đấy! Người khuyến dụ nghiệt chương đó thế nào, khiến nó giết chết Quái lão bà họ Lưu, cứu người.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng biện hộ cho Bích Nhi mà cũng biện hộ cho mình:

- Lệnh Chủ đừng phán đoán hồ đồ, oan uổng cho người vô tội. Quái lão bà chính do tôi giết chết, Bích cô nương vô can.

Chàng gần giọng nhấn mạnh:

- Bích muội vô can!

Lục Vũ Lệnh Chủ kinh ngạc nhìn sững chàng:

- Nhìn nhận nhau lúc nào thế mà gọi nhau là Bích muội Bích tỷ? Người nói nó vô can, vậy ai giải huyết cho người mà người cử động được chứ? Nếu không có ai can thiệp cứu người, thì người làm gì giết được già họ Lưu?

Độc Cô Thanh Tùng dù đã bỏ ý định đối địch với bà, nghe bà nói thế, sôi giận lên, thốt to tiếng:

- Lệnh Chủ không nên dụ họa cho người, khi người ấy không làm nên tội. Tôi, Độc Cô Thanh Tùng này dám làm thì dám nhận nếu Lệnh Chủ thấy cần ra oai thì cứ thi thố với Độc Cô Thanh Tùng này. Hay là...

Lục Vũ Lệnh Chủ hỏi:

- Hay là thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Lệnh Chủ và tôi, trao đổi nhau ba chiêu tuyệt học, qua ba chiêu rồi, dù tôi thắng hay bại, tôi sẽ cáo tố với Lệnh Chủ một việc.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh:

- Người đâu phải là địch thủ của ta, dù chỉ một chiêu thôi vị tất người sẽ chịu nổi, mà đòi những ba chiêu?

Bà tiếp nói:

- Một chiêu cũng đủ rồi!

Độc Cô Thanh Tùng miệng thầm, tự nghĩ:

“Lục Vũ Lệnh Chủ dù học được kỳ công, song so với Cửu Long Thần Ma, sự lợi hại chắc không kém gì bao nhiêu. Cửu Long Thần Ma thì mình còn không biết sợ, không lẽ lại không chịu nổi ba chiêu của Lệnh Chủ.”

Chàng bước tới. Bích Nhi hoảng hồn kêu lên:

- Thanh Tùng ca! Không được đâu! Mẹ sẽ giết Thanh Tùng ca đó! Lùi lại mau! Không thắng đâu!

Lục Vũ Lệnh Chủ trầm lạnh giọng thốt:

- Bích Nhi! Im đi, không được nhiều lời!

Bích Nhi cất tiếng van cầu:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ không biết đâu, chàng là con của Thánh Kiếm Vũ Ới đấy! Chàng là ca ca của con đấy!

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh:

- Vậy là thêm một con gái nghiệt chương nữa chứ sao? Hắn là con của Thánh Kiếm Vũ Ới, thì ta càng phải giết hắn, ta cần giết hắn như thế nào được?

Bích Nhi run run người, nàng vọt mình tới trước đứng chặn giữa Độc Cô Thanh Tùng và Lục Vũ Lệnh Chủ, thần sắc biến đổi kinh dị, đôi mắt ngời lên ánh sáng quyết liệt nàng quỳ xuống, hướng về Lục Vũ Lệnh Chủ lạy ba lạy.

Lục Vũ Lệnh Chủ không ngờ Bích Nhi làm cái việc gì lạ lùng như vậy, bà vội bước lùi lại ba bước, hỏi:

- Nghiệt chương có ý tứ gì mà quỳ lạy ta như thế?

Bích Nhi đứng lên, đưa mắt ngưng tròng nhìn Lục Vũ Lệnh Chủ một lúc, đoạn thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng là con của Thánh Kiếm Vũ Ới, dù chàng không cùng một mẹ sanh ra với con, chàng vẫn là giọt máu của chị hoặc em của mẹ. Nếu mẹ muốn giết chàng, mẹ lại quên đi tình máu mủ của mẹ sao? Hành động như vậy thì còn gì là nhân tánh? Còn ai dám gần mẹ nữa chứ?

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -